

คำวินิจฉัยคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์
ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

วันที่ ๑๕ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๒

คณะกรรมการ ...

คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้ตรวจพิจารณาเอกสารหลักฐาน รวมถึงกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว มีประเด็นอุทธรณ์ที่ต้องวินิจฉัย ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง การซ่อมรถไถและรถเกี่ยวข้าวของผู้อุทธรณ์ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงจนเป็นเหตุรำคาญตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือไม่ อย่างไร

พิจารณาแล้วเห็นว่า จากรายงานการตรวจสอบข้อเท็จจริงของเจ้าพนักงานสาธารณสุข ศูนย์อนามัยที่ ๑๐ อุบลราชธานี พบว่า ผู้อุทธรณ์ทำอาชีพการเกษตร (เกี่ยวข้าว) ตั้งอยู่เลขที่ ๔๑ ถนนศรีวรราช ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร โดยมีรถเกี่ยวข้าวจำนวน ๒ คัน รถไถนาจำนวน ๑ คัน และรถบรรทุกสิบล้อจำนวน ๑ คัน ซึ่งสภาพแวดล้อมของสถานที่ซ่อมรถไถและรถเกี่ยวข้าวเป็นบริเวณที่พักอาศัยของผู้อุทธรณ์ ต่อมาวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๖๐ มีประชาชนผู้อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียงร้องเรียนไปยังศูนย์ดำรงธรรมจังหวัดยโสธรว่า ได้รับความเดือดร้อนจากการซ่อมรถของผู้อุทธรณ์ในการเคาะ ฟันสี และเชื่อมเหล็ก เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้รับเรื่องร้องเรียนดังกล่าว จึงลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๖๐ พบว่า ผู้อุทธรณ์ได้ซ่อมรถโดยมีการฟันสี เชื่อมเหล็กหรืออ็อกเหล็ก จึงได้แนะนำให้ผู้อุทธรณ์แก้ไขเหตุเดือดร้อนรำคาญดังกล่าว ต่อมาวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ประชาชนผู้อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียงร้องเรียนไปยังศูนย์ดำรงธรรมจังหวัดยโสธรว่า ได้รับความเดือดร้อนรำคาญจากการซ่อมรถของผู้อุทธรณ์ส่งเสียงดังรบกวน และส่งกลิ่นเหม็นจากน้ำมันเครื่อง การเชื่อมเหล็กและการฟันสี เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงได้รับเรื่องร้องทุกข์ดังกล่าว และตรวจสอบข้อเท็จจริงเมื่อวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๖๑ พบว่า ผู้อุทธรณ์ทำการฟันสีกันสนิมช่วงล่างของรถเกี่ยวข้าว และมีการเปลี่ยนถ่ายน้ำมันเครื่องของเครื่องยนต์ ซึ่งทำให้เกิดกลิ่นเหม็นรบกวนประชาชนที่อยู่อาศัยใกล้เคียง ประกอบกับจากการสอบถามผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงจำนวน ๖ หลัง พบว่า มี ๓ หลัง ที่ได้รับความเดือดร้อนรำคาญจากการซ่อมรถของผู้อุทธรณ์ เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงให้คำแนะนำผู้อุทธรณ์ให้เก็บน้ำมันเครื่องจากการเปลี่ยนถ่ายใส่ในภาชนะที่มีฝาปิดมิดชิด และให้หยุดฟันสีในบริเวณนั้นทันที พร้อมทั้งแนะนำให้เก็บวัสดุอุปกรณ์เครื่องมือให้เป็นระเบียบ แต่ปรากฏว่าการซ่อมรถของผู้อุทธรณ์ยังก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงออกคำสั่งลงวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๖๑ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง ให้ผู้อุทธรณ์แก้ไขหรือระงับเหตุรำคาญ ดังนี้ ๑) ให้หยุดฟันสีเพื่อไม่ให้กลิ่นกระจายไปรบกวนประชาชนบ้านข้างเคียง ๒) ให้เก็บน้ำมันเครื่องจากการเปลี่ยนถ่ายลงในภาชนะบรรจุที่ปิดมิดชิด ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน ๗ วัน ต่อมาวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๖๑ เจ้าพนักงานท้องถิ่นติดตามผลการปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าว พบว่า ประชาชนที่อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียงซึ่งอยู่ห่างจากจุดซ่อมรถของผู้อุทธรณ์ประมาณ ๑๔ - ๓๐ เมตร จำนวน ๓ ราย ให้ข้อมูลสอดคล้องในแนวทางเดียวกันว่า ได้รับเสียงดังรบกวนจากการซ่อมรถของผู้อุทธรณ์ เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ออกคำสั่งให้ผู้อุทธรณ์แก้ไขหรือระงับเหตุรำคาญ ดังนี้ ๑) หยุดใช้เครื่องปั๊มลมในการซ่อมรถเพื่อไม่ให้เกิดเสียงดังรบกวนประชาชนบริเวณใกล้เคียง ๒) หยุดเชื่อมเหล็กหรือหยุดใช้อุปกรณ์ใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเชื่อมเหล็ก ๓) หยุดเคาะ ทุบ หรือกระทำการอื่นใดที่ก่อให้เกิดเสียงดังรบกวนประชาชนในบริเวณใกล้เคียง ทั้งนี้ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน ๗ วันนับแต่วันทราบคำสั่ง ซึ่งจากการตรวจสอบข้อเท็จจริงของเจ้าพนักงานสาธารณสุข ศูนย์อนามัยที่ ๑๐ อุบลราชธานี พบว่า บริเวณซ่อมรถของผู้อุทธรณ์ทิศใต้ติดกับถนนภายในชุมชน ส่วนทิศเหนือ ทิศตะวันออก และทิศตะวันตก ติดกับที่อยู่อาศัยของประชาชน ซึ่งที่อยู่อาศัยของผู้อุทธรณ์มีลักษณะเป็นบ้าน ๒ ชั้น ครึ่งไม้ครึ่งปูน และบริเวณด้านข้างเป็นโรงเก็บรถไถซึ่งมีโครงสร้างเป็นไม้ หลังคามุงด้วยสังกะสี ด้านข้างเปิดโล่ง บ้านผู้อุทธรณ์มีผู้อยู่อาศัย ๕ คน มีรถเกี่ยวข้าวจำนวน ๒ คัน รถไถนาจำนวน ๑ คัน และรถบรรทุกสิบล้อจำนวน ๑ คัน โดยประกอบอาชีพการเกษตรมาประมาณ ๒๐ ปี

บริเวณบ้านแบ่งออกเป็น ๒ ส่วน คือ เป็นที่อยู่อาศัย ๒๕ ตารางวา และเป็นสถานที่เก็บรถเกี่ยวข้าว และรถไถ ๖๘ ตารางวา สำหรับบริเวณที่เก็บรถไถและรถเกี่ยวข้าวดังกล่าว จะใช้เป็นที่ซ่อมบำรุงก่อนถึงฤดูเก็บเกี่ยวข้าว ใน ๒ ช่วงฤดู คือ ช่วงที่ ๑ เดือนกุมภาพันธ์ และช่วงที่ ๒ เดือนสิงหาคมถึงกันยายน โดยบริเวณจุดจอดซ่อมรถ เป็นพื้นที่โล่ง และมีการซ่อมอยู่ตลอดทั้งวันซึ่งจะซ่อมรถในช่วงเวลาประมาณ ๐๘.๐๐ น. - ๑๖.๐๐ น. โดยหลังจากซ่อมบำรุงเสร็จจะนำรถไถไว้ที่บ้านผู้อุทธรณ์ ส่วนรถเกี่ยวข้าวจะนำไปฝากไว้ที่บ้านเพื่อน ในพื้นที่อื่น เนื่องจากบ้านผู้อุทธรณ์ไม่มีพื้นที่ในการไว้รถเกี่ยวข้าว และจากการสอบถามผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง จำนวน ๒ ราย คือ รายที่ ๑ อายุ ๕๕ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๙๐๑ และรายที่ ๒ อายุ ๔๕ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๔๖ - ๕๐ ซึ่งอยู่ห่างจากจุดจอดซ่อมรถของผู้อุทธรณ์ประมาณ ๒๔ เมตร และ ๑๙ เมตร ตามลำดับ ให้ข้อมูลสอดคล้อง ในแนวทางเดียวกันว่า ได้ยินเสียงจากการซ่อมรถไถและรถเกี่ยวข้าว แต่ไม่ได้ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญ แต่อย่างไรก็ตามหากพิจารณาจากสภาพแวดล้อมบ้านผู้อยู่อาศัยที่ให้ข้อมูลทั้ง ๒ รายดังกล่าว อยู่ห่างจากบ้าน ผู้ร้องเรียน ซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามถนนห่างจากจุดซ่อมรถประมาณ ๑๔ เมตร ซึ่งระยะห่างดังกล่าวย่อมจะได้ยินเสียง และกลั่นจากการซ่อมรถของผู้อุทธรณ์ที่ซ่อมตั้งแต่เวลา ๐๘.๐๐ น. ถึง ๑๖.๐๐ น. มากกว่าบ้านหลังอื่นๆ ประกอบกับผู้ร้องเรียนซึ่งมีอายุ ๗๔ ปี และพักอาศัยอยู่ที่บ้านตลอดทั้งวัน มีสภาพร่างกายและจิตใจที่อ่อนไหว กว่าบุคคลอื่นทั่วไปในสภาพแวดล้อมเดียวกัน ย่อมจะได้รับผลกระทบจากการซ่อมรถของผู้อุทธรณ์ดังกล่าว ดังนั้น จากข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้น จึงรับฟังได้ว่า การที่ผู้อุทธรณ์ซ่อมรถโดยมีการเคาะและเจีย เสียงดังรบกวน และพ่นสี เชื่อมเหล็กและถ่านน้ำมันเครื่องส่งกลิ่นเหม็น โดยไม่มีมาตรการในการป้องกันมลพิษ ทางเสียงและกลิ่นที่จะควบคุมและป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญดังกล่าว จึงถือว่าการซ่อมรถไถและรถเกี่ยวข้าว ของผู้อุทธรณ์ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงจนเป็นเหตุรำคาญตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ประเด็นที่สอง คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๐๒/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๖๑ ให้ผู้อุทธรณ์แก้ไขหรือระงับเหตุรำคาญ โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ อย่างไร

พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า การที่ผู้อุทธรณ์ซ่อมรถโดยมีการเคาะและเจีย เสียงดังรบกวน และพ่นสี เชื่อมเหล็กและถ่านน้ำมันเครื่องส่งกลิ่นเหม็น โดยไม่มีมาตรการในการป้องกันมลพิษ ทางเสียงและกลิ่นที่จะควบคุมและป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญดังกล่าว จึงถือว่าการซ่อมรถไถและรถเกี่ยวข้าว ของผู้อุทธรณ์ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงจนเป็นเหตุรำคาญตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังนั้น การที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่ง ที่ ๐๒/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๖๑ ให้ผู้อุทธรณ์แก้ไขหรือระงับเหตุรำคาญ โดยอาศัยอำนาจตามความใน มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๖/๒ แห่งพระราชบัญญัติ การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๐๒/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๖๑

๐๕๔ ๖๕๐๑

(นายดนัย อีวันดา)

รองอธิบดีกรมอนามัย

กรรมการและเลขานุการ

ทำหน้าที่ประธานกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

ลายมือชื่อกรรมการและเลขานุการ ...

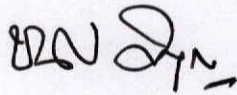
ลายมือชื่อกรรมการและเลขานุการคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

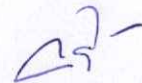
(นายพิทยา ปราโมทย์วรพันธุ์)
ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ
กรรมการ

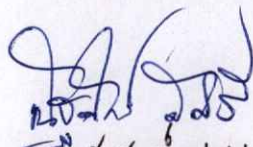
(นางสาวสุมาลี จำเริญ)
ผู้แทนกรมปศุสัตว์
กรรมการ

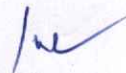
(นายชนบ มากบุญ)
ผู้แทนกรมโยธาธิการและผังเมือง
กรรมการ

(นางสาวณัฐอาภา อุไรกุล)
ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม
กรรมการ

(นายทศศักดิ์ ธีศรี)
ผู้แทนกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
กรรมการ

(นายเทพสิทธิ์ รักไตรรงค์)
ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด
กรรมการ

(นายศุภล ศรีสุขวัฒนา)
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

(นางพรพรรณ ไม้สุพร)
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

(นายพิศิษฐ์ วัฒนสมบูรณ์)
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

(นายदनัย อีวันดา)

รองอธิบดีกรมอนามัย
กรรมการและเลขานุการ

๑๑ ม.ค. ๖๒
กรมอนามัย
๒๑